

Sygn. akt IV 1 Kz 283/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Almert

Protokolant: st. prot. Bartosz Niemiec

po rozpoznaniu w sprawie

W. K.

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 kw,

na skutek zażalenia obrońcy obwinionego,

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie Wydział VIII Karny z dnia 4 października 2013 r., sygn. VIII W 154/13/N,

w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego,

na podstawie art. 437 § 2 kpk. w zw. z art. 109 § 2 kpw

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce kwoty 576 (pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych, zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kwotę 1845 (tysiąc osiemset czterdzieści pięć) złotych, jako zwrot kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego pięćset siedemdziesiąt sześć złotych, jako zwrot kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w sprawie, w której zapadł wyrok uniewinniający.

Powyższą kwotę Sąd Rejonowy ustalił jako dwukrotność stawki minimalnej określonej w § 14 ust 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu - powiększonej o 20% za każdy kolejny dzień trwania rozprawy.

W ocenie Sądu I Instancji zwrot części kosztów wyłożonych na ustanowienie obrońcy, w takiej właśnie kwocie, odpowiadał obiektywnemu nakładowi pracy obrońcy. Sąd odmówił zasądzenia kwoty wynikającej z faktury zalegającej w aktach na k. 16.

Powyższe zaskarżył obrońca i zarzucił obrazę art. 118 § 2 kpw i art. 616 § 1 pkt 2 kpk, w zw. z art. 119 kpw – poprzez zasądzenie jedynie części kwoty jaką obwiniony wyłożył w związku z ustanowieniem obrońcy i ustalenie jej na podstawie oceny pracy obrońcy, jego nakładu pracy oraz stopnia przyczynienia się do wyjaśnienia sprawy – gdy jedynie miarodajna była w tej mierze faktura stwierdzająca rzeczywiście poniesione przez obwinionego koszty.

Na tej podstawie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie kwoty zgodnej z ww. fakturą.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Elementarnym składnikiem prawa do obrony w szeroko rozumianym procesie karnym (w tym i w sprawach o wykroczenie), jest możliwość korzystania z pomocy obrońcy. Zasadą jest przy tym, że ma być to obrońca ustanowiony z wyboru. Obecnie obowiązujące przepisy ustanowienia obrońcy z urzędu traktują jako wyjątek, możliwy tylko w razie ziszczenia się konkretnych przesłanek.

Zatem odmowa zasądzenia rzeczywiście poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy jest w ujęciu systemowym, ograniczeniem prawa do obrony. W tej konkretnej sprawie jest także realną dolegliwością dla obwinionego, który pomimo uniewinnienia doznałby w wyniku niniejszej sprawy uszczuplenia majątkowego.

W sprawach z oskarżenia publicznego ryzyko poniesienia kosztów obrony w razie uniewinnienia, co do zasady, obciąża w całości Skarb Państwa. Brak jest zatem jakichkolwiek przesłanek do limitowania w tym zakresie „odpowiedzialności” Skarbu Państwa – szczególnie gdy oskarżyciel publiczny jest zawsze profesjonalistą.

W realiach niniejszej sprawy brak było także podstaw do kwestionowania prawdziwości faktury przedłożonej przez obronę (k. 116), a zawarta w niej kwota 1845 złotych mieściła się w maksymalnej możliwej do zasądzenia stawce wynagrodzenia, określonego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu. Skoro zaś tak, to należało zasądzić kwotę wynikającą z faktury i w tym zakresie konieczna była korekta błędnego orzeczenia Sądu Rejonowego.

Z przytoczonych powodów, postanowiono jak na wstępie.